

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΩ ΙΤΑΛΙΑ (ΝΕΑΠΟΛΗ)

-ΕΙΣΑΓΩΓΗ-

Η αστική φιλολογία, ιδιαίτερα των τελευταίων χρόνων, περιγράφει την Ιταλία σαν μια χώρα με ανθίζουσα παρανομία, εγκληματικότητα, διαφθορά κλπ. σε όλη την κλίμακα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης - ταυτόχρονα όμως ορίζει επιδέξια το πλαίσιο μέσα στο οποίο δίνεται θεαματικά η μάχη για την καταπολέμησή τους. Συστατικά στοιχεία αυτού του "σόου" είναι οι ενέργειες ανώτατων εισαγγελέων -για την επίτευξη της πολυπόθητης "κάθαρσης"-, ο ρόλος των μ.μ.ε. -ως ο "κοινωνικός έλεγχος" στη "νέα υπερεξουσία" των δικαστών - η συμβολή της "αριστεράς" -για τη νομιμοποίηση των νέων διεργασιών του συστήματος σε εκείνα τα κοινωνικά σύνολα που ως ένα βαθμό ελέγχει- και η συστηματική προώθηση των φασιστών στην κεντρική πολιτική σκηνή -αλλά και στην κοινωνία ευρύτερα, πατώντας είτε σε μια ενεργητική υποστήριξη είτε σε μια "δημοκρατίζουσα" ανοχή - ως μια "έντιμη κι έγκυρη" πολιτική παρουσία μέσα στη γενική σήψη.

Πίσω από όλα αυτά όμως υπάρχει μια άλλη πραγματικότητα ίσης αν όχι και μεγαλύτερης σημασίας, αφού είναι αυτή που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό όλες τις εξελίξεις. Μια κοινωνική πραγματικότητα ρευστή και σε κίνηση, με την αναδιάρθρωση να σαρώνει τα πάντα σε όλους τους τομείς, μεγάλα τμήματα του πληθυσμού να προλεταριοποιούνται ή να περιθωριοποιούνται, την κοινωνική πρόνοια σταδιακά να καταργείται, την ανεργία να αυξάνεται, το ίδιο και τα μέτρα ελέγχου και καταστολής κ.ο.κ. Ειδικά στο Νότο, με τις προϋπάρχουσες οξυμένες αντιθέσεις (αλλά και την μακράωνη ιστορία αγώνων), αυτή η πραγματικότητα παίρνει τη μορφή μάλιστα εξωθώντας την κατάσταση σε διαστάσεις συχνά εκρηκτικές· έτσι άλλωστε εξηγούνται πραγματικά διάφορα φαινόμενα όπως π.χ. η καταφανής στρατιωτικοποίηση ολόκληρων πόλεων (Μπάρι, Παλέρμο, Νεάπολη κ.α.) και της υπαίθρου κλπ.

Με την έκδοση του υλικού που ακολουθεί, επιχειρείται να δοθεί μια γεύση αυτής της πραγματικότητας μέσα από τις παρεμβάσεις ανταγωνιστικών (ενν. ως προς την εξουσία) συλλογικοτήτων και ομάδων της Νεάπολης πάνω σε μια σειρά κοινωνικών ζητημάτων (στεγαστικό, παιδεία, καταστολή, πολιτικοί κρατούμενοι κλπ.). Ο αναπόφευκτα περιορισμένος χαρακτήρας της κι οι δυσκολίες που συναντά πιστεύουμε ότι δε μειώνουν τη σημασία της ως προς την αντιπληροφόρηση, την κατά το δυνατόν εμβάθυνση και αξιολόγηση μερικών στιγμών ενός αγώνα που διεξάγεται σε παρεμφερείς συνθήκες και με σχετικά γνωρίσματα σε εμάς τρόπους, καθώς και των θέσεων που αναδεικνύονται μέσα από αυτόν.

ΦΛΕΒΑΡΗΣ '96

ORA
NTHTZ

T.B. 31 421

100 35

Above 47

Athens

Greece

στην Άννα

GIÙ LE GRINFIE DALLE CASE OCCUPATE

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΜΑΖΙ !

Η κατασταλτική επίθεση που δέχονται οι 7 σύντροφοι και συντρόφισσες του κατελιγμένου κοινωνικού κέντρου OFFICINA 99 μέσω της δίκης τους στις 17/3 είναι στενά συνδεδεμένη με τις 3 εξώσεις του κατελιγμένου κοινωνικού κέντρου CASBAH που έχουμε υποστεί. Σχετίζεται με τις εξώσεις που γίνονται κατά περιόδους απ' τους κρατικούς μηχανισμούς σε σπίτια και κοινωνικά κέντρα στην Ιταλία και σ' όλη την Ευρώπη, με τις επιθέσεις της αστυνομίας σε διαδηλώσεις εργατών και ανέργων και με τόσες άλλες επιθέσεις του κράτους ενάντια στους αγώνες των προλεταρίων.

Η εξουσία ενεργοποιεί μια αστυνομικο-στρατιωτική επίθεση ενάντια στα κινήματα πριν αυτά πετύχουν μια σχεδιασμένη ανάπτυξη του ταξικού αγώνα, έτσι όπως έγινε με τις επιθέσεις της αστυνομίας και των τελωνιακών (GDF) κατά των πωλητών τσιγάρων στη Νάπολη και στο Μπάρι. Αυτή είναι μόνο η μια όψη. Η άλλη, η πιο ύπουλη, είναι η πολιτικο-ιδεολογική επίθεση. Το Κράτος πράγματι πολύ συχνά ορίζει, μέσω των μ.μ.ε., την ταυτότητα των συντρόφων/σών που αγωνίζονται ως ξένη προς τον κοινωνικό ιστό και τις ανάγκες των προλεταρίων. Ακόμη καλύτερα, το Κράτος δεν μπορεί να μην αναγνωρίσει στους προλεταρίους ανάγκες πρωταρχικές όπως είναι η στέγη, η εργασία, οι κοινωνικοί χώροι κλπ., όμως την ίδια στιγμή ενεργεί προς την εγκληματοποίηση των στοιχείων της αυτοοργάνωσης που εκδηλώνονται στους αγώνες για την ικανοποίηση αυτών των αναγκών. Όταν μιλάμε για καταστολή δεν μπορούμε ν' αγνοήσουμε την φυλακή η οποία αντιπροσωπεύει την επιστημονική καταστροφή της ταυτότητας των προλεταρίων, και των κομμουνιστών. Τελευταία, προπαγανδίζεται η κατασκευή νέων φυλακών επείδη η ήδη υπάρχουσες είναι υπερπλήρεις. Αντίθετα εμείς θεωρούμε ότι αυτό συνδέεται με την προοδευτική εξαθλίωση των συνθηκών ζωής του κόσμου και συνεπώς με την ανάγκη του να φροντίσει για την ζωή του ακόμα και αντιτιθέμενος στις αντιπρολεταριακές λογικές και νόμους. Βέβαια δεν καλύτερεύουν οι συνθήκες ζωής στη φυλακή φυλακίζοντας χιλιάδες άλλους ανθρώπους.

Μια κατάλληλη απάντηση που μπορούμε να δώσουμε στην καταστολή είναι η ανάπτυξη της ΕΝΟΤΗΤΑΣ μεταξύ όλων των κινήματων. Για μας ενότητα σημαίνει να χαράξουμε μια διαδρομή μέσα στην οποία θα κριτικάρονται και θα κοινωνικοποιούνται οι υλικές συνθήκες, οι μορφές και τα περιεχόμενα αγώνα του κάθε νός/μιάς από εμάς. Σ' αυτή την διαδικασία το κάθε υποκείμενο πρέπει ν' αναλαμβάνει ευθύνες σε πρώτο πρόσωπο. Η αγωνιστικότητα μας, επανεκτιμάται κάθε μέρα για να βρούμε μαζί μια εφικτή ανάπτυξη της κοινωνικής αλλαγής.

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ, ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ, ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΑΓΩΝΑ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ, Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ, ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΔΙΑΡΡΗΚΤΑ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΝΑΠΟΛΗ 17/3/94

CONTRO LA REPRESSIONE

RESISTENZA!

Οι σύντροφοι και
οι συντρόφισσες
της CASBAH

Το εκπαιδευτικό σύστημα (σχολείο, πανεπιστήμιο) είναι ένα απ' τα θεμελιώδη δεσμά αυτού του κοινωνικού και οικονομικού συστήματος. Μια απ' τις λειτουργίες του είναι πράγματι η αναπαραγωγή των υπαρκτών κοινωνικών ρόλων και σχέσεων. Αναπόφευκτα λοιπόν σε κάθε φάση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, όπως αυτή που διανύουμε, η οποία αγγίζει όλους τους κοινωνικούς τομείς, αναδιαμορφώνεται και ο ρόλος του. Κάτω απ' αυτή την συνολική οπτική πρέπει να εκτιμηθούν όλες οι αλλαγές που άγγιξαν και αγγίζουν το πανεπιστήμιο και το σχολείο και οι οποίες είναι εμφανείς ενός και μοναδικού σχεδίου εν ενεργεία εδώ και μερικά τουλάχιστον χρόνια, απ' το νόμο RUBERTI* μέχρι τις πρόσφατες αυξήσεις στα δίδακτρα.

Ποιο όμως είναι αυτό το σχέδιο; Μετά από χρόνια που το πανεπιστήμιο σαν "μαζικό" είχε μόνο ένα μεγάλο αριθμό εγγεγραμμένων, περνάμε σ' έναν τύπο πανεπιστημίου, στο οποίο εντείνονται τα κριτήρια της επιλεκτικότητας και αξιοκρατίας, επιταχύνεται η σύνδεση μεταξύ της έρευνας και διδασκαλίας απ' τη μια και του παραγωγικού συστήματος από την άλλη, κλείνουν οι ήδη πολύ περιορισμένοι χώροι φυσικής και πολιτικής δραστηριότητας, κυρίως γι' αυτούς που θέλουν να προωθήσουν μια ριζική κριτική στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Η αύξηση στα δίδακτρα, που έρχεται να προστεθεί στα κριτήρια του εισοδήματος και της αξιοκρατίας, συμβάλλει στον προοδευτικό εκμηδενισμό του φοιτητή σαν υποκείμενο πραγματικά κριτικό και στην δημιουργία ενός φοιτητή πλήρως ενταγμένου στους υπαρκτούς οικονομικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς: οι χρόνοι και οι τρόποι προετοιμασίας που εξαναγκάζουν το φοιτητή να μπει σε όλο και πιο πιεστικούς ρυθμούς σπουδών, σε συνδυασμό με την εμπορευματοποίηση του ελεύθερου χρόνου μέσω των προκαθορισμένων εναλλασσόμενων ειδών "διασκέδασης", στοχεύουν στον εκμηδενισμό της ανάπτυξης της κριτικής συνείδησης των υποκειμένων (παρήγαγε, κατανάλωσε, πέθανε!). Ακόμη, πρέπει να λάβουμε υπόψη και την εκμετάλλευση στην οποία υποβάλλεται αναγκαστικά η πλειοψηφία των φοιτητών, δουλεύοντας κάτω απ' τις χειρότερες συνθήκες.

Το Πανεπιστήμιο σαν αναπόσπαστο κομμάτι αυτού του συστήματος πρέπει υποχρεωτικά να προσαρμοστεί στις αλλαγές που επιβάλλει η αγορά εργασίας. Η εξασφάλιση της διατήρησης ενός υψηλού επιπέδου κερδών για τ' αφεντικά σημαίνει μεταξύ άλλων, σ' αυτή την φάση, μείωση του κόστους εργασίας διαμέσου απολύσεων, ελαστικότητας κι ευκινησίας στη δύση και μετατόπιση

* Το αντίστοιχο πολυνομοσχέδιο για την Παιδεία προσαρμοσμένο στα ιταλικά δεδομένα

της παραγωγής σε χώρες με χαμηλό κόστος εργασίας (Ν.Α. Ασία, Α. Ευρώπη). Η αναγκαιότητα του καπιταλιστικού συστήματος, αυτή την περίοδο, να δημιουργήσει προσωρινή εργασία, οφείλεται απ' τη μια στην ανάγκη του να περιορίσει τις κοινωνικές τριβές που ένας όλο και μεγαλύτερος αριθμός ανέργων μπορεί να παράγει κι απ' την άλλη όμως να εξασφαλίσει την κατανάλωση των προϊόντων της αγοράς στις πιο βιομηχανικές περιοχές και κυρίως να εφοδιαστεί με μια εργατική δύναμη πειθνία στις διάφορες απαιτήσεις της παραγωγής.

Το σχέδιο για την "Αυτονομία των Πανεπιστημίων" είναι επομένως άμεση συνέπεια και μαζί απαραίτητο στήριγμα για να μπουν σε λειτουργία αυτές οι διαδικασίες, όχι μόνο ενόψει ενός αμεσότερου ελέγχου των ιδιωτών πάνω στην διδασκαλία και την έρευνα, αλλά κυρίως για να επιτρέψει, διαμέσου προκαθορισμένων κατευθύνσεων σπουδών, τον σχηματισμό των ολοκληρωμένων συστημάτων παραγωγής, στα οποία το πανεπιστήμιο στο σύνολό του θα επεξεργάζεται και θα παρέχει εκείνα τα τεχνικά και ιδεολογικά προσόντα που ανταποκρίνονται περισσότερο στις ανάγκες του κάθε τομέα και περιοχής χωριστά. Ολοκληρωμένα συστήματα παραγωγής (έρευνα, παραγωγή, διανομή) που βέβαια δεν θα έχουν σαν στόχο την ικανοποίηση των αναγκών των προλεταρίων ή την εξάλειψη της ανεργίας ή ακόμα την εξασφάλιση των δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών, αλλά πάνω απ' όλα την ανταγωνιστικότητα και την εκμετάλλευση των ανθρώπινων και των υλικών αποθεμάτων με μόνο σκοπό το κέρδος. Αν με τούτη την ανάλυση δεν είπαμε τίποτα νέο, τίθεται τώρα το πρόβλημα του πώς θα διεξαχθεί μια, όπως λέγεται, "νικηφόρα" μάχη για την κατάργηση αυτού που αποτελεί την τελευταία ψηφίδα στο σχέδιο της πανεπιστημιακής μεταρρύθμισης: την αύξηση των διδάκτρων.

— Αν αληθεύει ότι η αύξηση στα δίδακτρα δεν επηρεάζει την χρηματοδοτική ικανότητα των ιδρυμάτων (τα δίδακτρα είναι το 8% του προϋπολογισμού του FEDERICO II*) και συνεπώς ούτε την ποιότητα των υπηρέσιών και των κτιρίων: αν αληθεύει ότι το "νέο" Πανεπιστήμιο δε μπορεί να υπάρξει δίχως αυτό τον τύπο εισφορών

— μόνο βάζοντας σε συζήτηση τον ρόλο του Πανεπιστημίου και ό,τι παράγεται μέσα σ' αυτό

— μόνο απορρίπτοντας τις λογικές μεσολάβησης και διαπραγμάτευσης με τους θεσμούς μπορούμε να σκεφτούμε πάνω στη δημιουργία ενός πραγματικού φραγμού σ' αυτές τις πολιτικές, κατακτώντας φυσικούς και πολιτικούς χώρους που να είναι εργαλεία δημιουργίας συλλογικής συνείδησης και προοπτικών πραγματικής αλλαγής.

* Κεντρικό πανεπιστήμιο της Νάπολης

Αυτή η πράξη αγώνα που συνεχίζει, με μια διαφορετική μέθοδο, τις καταλήψεις των πανεπιστημίων ενάντια στα ακριβά δίδακτρα και την οικονομική αυτονομία των πανεπιστημίων που θεσπίστηκε με το νόμο RUBERTI, δείχνει ότι για μας ο αγώνας δεν τελείωσε, επειδή βασικά δικαιώματα όπως το να ζούμε σε κοινωνικούς χώρους μη εμπορευματοποιημένους, το δικαίωμα στη στέγη, στην υγεία, στην εργασία και σε μια κουλτούρα μη υποταγμένη στις ακαδημαϊκές κλάσεις και στην λογική του κράτους-επιχείρησης, παραμένουν ως σήμερα ανεκπλήρωτα κι ενισχύουν τις απαιτήσεις μας σαν φοιτητές, εργάτες, άνεργους, κοινωνικά υποκείμενα αποκλεισμένα σαν "μη παραγωγικά κι ανίκανα".

Η πράξη μας θέλει επιπλέον να δείξει ότι τέτοια δικαιώματα μπορούν να κατακτηθούν μ' ένα και μόνο τρόπο, χωρίς να ζητά κανείς και να παρακαλά για τη μεσολάβηση κάποιου φωτισμένου αστού ή μιας ενδεχομένως προοδευτικής κυβέρνησης ή την επίστροφή σε μια συγκεντρωτική κρατική οικονομία. Η κατάληψη της φοιτητικής εστίας, όπως και του πανεπιστημιακού εστιατορίου λίγες μέρες πριν, εντάσσεται σε μια πρακτική άμεσης δράσης για την απαλλοτρίωση εκείνων των στοιχειωδών υπηρεσιών που μας στερούν είτε μέσα στο πανεπιστήμιο διαμέσου των οικονομικών και πνευματικών διακρίσεων (οικογενειακή κατάσταση, εισόδημα, αξιοκρατία), είτε σ' ολόκληρη την περιοχή. Όλοι γνωρίζουμε την κερδοσκοπία που γίνεται πάνω στα νοίκια των διαμερισμάτων σε βάρος των φοιτητών (κυρίως των μη ντόπιων) οι οποίοι αναγκάζονται να πληρώνουν 400-500 χιλιάδες λιρέτες για να ζουν σε κακή υγρότητα, ανήλιαγες τρώγλες. Στον πανεπιστημιακό θεσμό που αυξάνει τα δίδακτρα και μας αναγκάζει να πληρώνουμε 2500-5000 λιρέτες για ένα κρύο πιάτο φαί στα εστιατόρια των σχολών και να υπομένουμε τους εκβιασμούς και τις νόμιμες κλοπές των ιδιοκτητών στέγης, εμείς απαντάμε με την άμεση δράση, κι εξασφαλίζουμε τον δωρεάν και ανοιχτό στη συνοικία χαρακτήρα όλων εκείνων των υπηρεσιών που μας ανήκουν σαν κοινωνικά υποκείμενα.

Η κοινωνική ειρήνη που τόσο εγκωμιάζεται αυτές τις μέρες απ' όλο και περισσότερες πλευρές (δεξιά, αριστερά, κέντρο), σαν εγγύηση της δημοκρατίας και της πολιτικής ζωής, δεν είναι άλλο απ' την παθητική αποδοχή της καπιταλιστικής οικονομίας, μιας κοινωνίας, μιας πολιτικής τάξης και μιας στρατιωτικής ιεραρχίας που στερούν από χιλιάδες άνδρες και γυναίκες την ίδια τους τη ζωή, τον χρόνο τους, την ανθρώπινη και φυσική τους υπόσταση και την δυνατότητα ν' απολαμβάνουν και να διαχειρίζονται αυτό που τους ανήκει: τον χώρο, την συνοικία, την πόλη, ολόκληρο τον πλανήτη. Σε μια αιώνια κλοπή οργανωμένη απ' το έθνος-κράτος και νομιμοποιημένη από θεσμούς, πανεπιστήμιο, σχολείο, εκκλησία, κ.μ.ε., εμείς απαντάμε με την απαλλοτρίωση, την κατάληψη και την αυτοδιαχείριση όσων μας αφαιρέθηκαν κι εξακολουθούν να μας αφαιρούνται βίαια απ' το κράτος και τον καπιταλισμό. Ξεκινάμε απ' την κατάληψη ενός κτιρίου χρησιμοποίητου κι εγκατελεμένου, αν και είναι σε τελείως βιώσιμη κατάσταση, στο οποίο επενδύθηκαν χρήματα από εμάς τους φοιτητές, για να πραγματοποιήσουμε μια πρώτη αλλαγή των συσχετισμών δύναμης και να υπερβούμε τον κατακερματισμό και την συντηρητική λογική που μας έχουν επιβάλλει το κεφάλαιο κι η αστική δομή. Σ' αυτή την κατεύθυνση έχει ήδη ανοίξει ένα έδαφος συζήτησης και συσχετισμού μεταξύ όλων όσων έχουν επιλέξει την αυτοοργάνωση και την άμεση δράση για την άμεση ικανοποίηση των αναγκών τους και την αλλαγή των ευρύτερων προοπτικών.

Αυτές τις ημέρες μερικές συντρόφισσες και σύντροφοι, συμμετέχοντες στους αγώνες του φοιτητικού κινήματος στη Νάπολη και του γενικότερου κινήματος ενάντια στην οικονομική πολιτική, διώκονται με δικαστικές κλήσεις με βάση τις κατηγορίες: "παράκωλυση συγκοινωνιών, εξύβριση και αντίσταση κατά της αρχής και άλλα" αναφορικά με την φοιτητική διαδήλωση της 14^{ης} Νοέμβρη '94

Εκείνη την ημέρα η επίθεση της αστυνομίας κατά της πορείας εξαπολύθηκε την στιγμή που οι μαθητές και οι φοιτητές επιχειρούσαν να προσεγγίσουν τους ανέργους της οργάνωσης "Κίνημα Αγώνα Για Την Εργασία", οι οποίοι είχαν καταλάβει το παλάτι "Maschio Angioino" για να διαμαρτυρηθούν κατά της παύσης των "χρηματοδοτημένων σεμιναρίων για ανέργους". Κάθε τέτοια φορά, που τμήματα του κινήματος καταφέρνουν να δημιουργήσουν μέσα στον αγώνα μια στιγμή ενότητας, το Κράτος χτυπάει μ' όλα τα μέσα και τις δυνάμεις που διαθέτει. Η συλλήψεις συντρόφων και συντροφισσών και η απόπειρα δολοφονίας ενός άλλου συντρόφου εκ μέρους της αστυνομίας, κατέστησαν αναπόφευκτη την αυτοάμυνα του κινήματος στην πλατεία "με κάθε απαραίτητο μέσο"!

Εξάλλου όλα αυτά συνέβηκαν την ώρα ακριβώς που σε όλη την Ιταλία ξεσπούσαν μια σειρά αγώνες ενάντια στα πολιτικοοικονομικά τεχνάσματα του Κράτους που στην πράξη σημαίνουν περικοπές στις συντάξεις, στους μισθούς και στην υγεία, ιδιωτικοποιήσεις των σχολείων και των πανεπιστημίων και 500.000 λιγότερες θέσεις εργασίας. Η αντίθεση σ' όλα αυτά εκδηλώθηκε με αυθόρμητες απεργίες στους χώρους εργασίας, πορείες εργαζομένων και συνταξιούχων, καταλήψεις σχολών και πανεπιστημίων, κλείσιμο δρόμων και μια γενική πανιταλική απεργία με πάνω από 1,5 εκατομμύριο εργαζόμενους, φοιτητές και άνεργους στο δρόμο. Βάζοντας την ετικέτα του "εγκληματία" σ' όποιον αγωνίζεται για την αντιμετώπιση των αναγκών του, θέλουν ν' αποκρύψουν το ότι είναι αυτοί ακριβώς οι ίδιοι που επιτίθενται ενάντια στις υλικές συνθήκες ζωής εκατομμυρίων ανδρών και γυναικών σ' όλο τον κόσμο, οι μόνοι εχθροί μας. Αυτό υπαγορεύει το ότι οι απαντήσεις μας σε κάθε κατασταλτική επίθεση δε μπορούν να δίνουν προτεραιότητα στις δικαστικές και γραφειοκρατικές σοφιστείες στις οποίες προσπαθεί να μας στριμώξει η κρατική εξουσία. Η μόνη απάντηση δε μπορεί παρά να είναι η αξιολόγηση των κινήματων και η συνέχιση των αγώνων ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση διαμέσου μιας πρακτικής ενότητας μεταξύ όσων αγωνίζονται για ένα μισθό, για το δικαίωμα στην εκπαίδευση και για το δικαίωμα στη στέγη.

ΕΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Νάπολη 18/1/1995

ΚΑΤΕΙΛΗΜΝΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Ο αγώνας για την απελευθέρωση απ'τους ναζι-φασίστες δεν ήταν παρά η φυσική συνέχεια των επαναστατικών αγώνων που είχαν ήδη αναπτυχθεί πριν απ'την εμφάνιση των δικτατορικών καθεστώτων στην Ευρώπη (πχ. η κόκκινη διετία 1920-21 στην Ιταλία, κατά την οποία χιλιάδες εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια). Αυτός ο αγώνας αντιπροσώπευε την αντίθεση σ'ένα οικονομικό μοντέλλο στο οποίο η νέα μπουρζουαζία ενίσχυε το πρόγραμμα εκμετάλλευσης που έπληττε όλο και πιο πολύ τους προλετάριους* πρόγραμμα στο οποίο ο αυταρχισμός και η καταστολή δεν ήταν παρά τα εργαλεία. Επίσης, μετά την απελευθέρωση, ακριβώς επειδή αυτή δεν σήμαινε και το τέλος της εκμετάλλευσης, τα συστατικά στοιχεία της τάξης και της κριτικής στο καπιταλιστικό σύστημα ενεργοποιήθηκαν στους αγώνες των αντιστασιακών ομάδων (GAP) και σ'εκείνους των δεκαετιών 60-70 μέχρι σήμερα. Από τότε ο καπιταλισμός έχει υποστεί βαθιές αναδιάρθρωτικές μετατροπές, προκαλώντας δυσμενέστερες συνθήκες ζωής και έναν όλο και μεγαλύτερο αριθμό εκμεταλλευομένων. Αυτή η αναδιάρθρωση στην Ιταλία εκδηλώθηκε με τις απολύσεις χιλιάδων εργατών που πλήρωσαν έτσι το τίμημα της τεχνολογικής και δομικής ανανέωσης των μεγάλων βιομηχανιών, όπως της ΦΙΑΤ, η οποία κατάφερε να συνεχίσει την ανάπτυξη της απ'το φασιστικό καθεστώς έως σήμερα πάντα σε βάρος των εργαζομένων. Οι στιγμές του αγώνα των προλετάρων και των εργαζομένων ενάντια σ'αυτή την τάξη πραγμάτων έγιναν τις περισσότερες φορές αντικείμενο καπηλείας απ'την καθεστωτική αριστερά (Κομ. Επανάδρση και Δ.Κ.Α.) και χρησιμοποιήθηκαν για τους σκοπούς μιας αντιπολίτευσης πλήρως ενταγμένης στη λογική του κεφαλαίου. Ποτέ όπως σήμερα αυτή η αριστερά, που ηττήθηκε στις πρόσφατες εκλογές, δεν αναζητούσε όλο και πιο πολύ χώρο στο εσωτερικό των κοινωνικών αγώνων των εργαζομένων, των ανέργων, των συντρόφων που αγωνίζονται για την κατάκτηση χώρων, προβάλλοντας το ψευδές φόβητρο της επιστροφής ενός καθεστώτος φασιστικής δικτατορίας. Σήμερα, κατά την άποψή μας, είναι μη προτάσιμο και αντιιστορικό ένα δικτατορικό καθεστώς, αφού η αστική τάξη τώρα δεν έχει ανάγκη να επιτεθεί και να καταστείλει τους προλετάριους μ'αυτό το όργανο, γιατί κατέχει ήδη όλα τα μέσα και τις δομές παραγωγής συναίνεσης και κοινωνικού ελέγχου. Στην Ιταλία έχει επιτευχθεί η εδραίωση ενός σταθερού συστήματος διακυβέρνησης, ικανού ακόμη και να ξεπερνά τις κοινοβουλευτικές αντιθέσεις, με σκοπό να επιταχύνει την διαδικασία αναδιάρθρωσης των θεσμών και της οικονομίας. Για ν'αντιταχθούμε σ'αυτό, είναι σημαντικό να δημιουργήσουμε στιγμές ενιαίου αγώνα με όλους τους προλετάριους που αγωνίζονται για την ικανοποίηση των αναγκών τους στην συνοικία, στα εργοστάσια, στα πανεπιστήμια, οι οποίες να στοχεύουν πραγματικά στο να πλύνουν τις λογικές εκμετάλλευσης αυτής της κοινωνίας. Αυτό σημαίνει ν'αγωνιστούμε ενάντι στο καπιταλιστικό σύστημα που χθες είχε τη μορφή του φασισμού-ναζισμού και σήμερα έχει τη μορφή της αστικής δημοκρατίας

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΧΘΕΣ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΣΗΜΕΡΑ

Οι συντροφοί και οι
συντροφισσές της CASBAH

*25/4/1943 :Η ημέρα της κατάρρευσης του φασιστικού καθεστώτος στην Ιταλία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ 7 ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Ο Ιούλιος κι η Νάπολη είναι ο χρόνος και ο τόπος συνάντησης των εκπροσώπων της "νέας παγκόσμιας τάξης" που ονομάζονται ομάδα των 7. Η Νάπολη θα γίνει το παλκοσένικο των συμφωνιών ή διαφωνιών τους, των νέων στρατηγικών διευθύνσεων της οικονομίας και του μοιράσματος των περιοχών, το θέατρο μιας απ' τις όλο και συχνότερες προσπάθειες διαχείρισης των αντιθέσεων του καπιταλισμού σε πλανητικό επίπεδο: ανεργία, πόλεμος, καταστροφή, εκμετάλλευση, κυριαρχία και μαζί εξασφάλιση του να θεωρεί ο λαός αυτές τις αντιθέσεις σαν αναπόφευκτες.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΑ Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΜΑΣ

Η Νάπολη κι ο νότος όπως και ο βορράς παρουσιάζουν εντάσεις σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής. Οι απολύσεις απ' τα εργοστάσια (ΑΛΕΝΙΑ, ΙΤΑΛΣΙΔΕΡ, ΑΛΦΑ, 10, χιλιάδες επικείμενες απολύσεις) * το επίδομα ανεργίας * οι μεταθέσεις (20.000 εγγεγραμμένοι στις λίστες) * η στέρηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων (στέγη, υγεία, μόρφωση, αέρα, νερό), των κοινωνικών χώρων που δεν είναι εμπορευματοποιημένοι και δεν ελέγχονται απο μπάτσους και θεσμούς της κοινωνικής τάξης (κοινότητες, εκκλησίες, κλινικές, στρατώνες, φυλακές), ή που δεν απаллотроιώνονται απ' τις εταιρείες ακινήτων και τους μεγάλους εκμεταλλετές όπως συμβαίνει μ' εκείνους τους χώρους που έχουν μετατραπεί σε αστραφτερές βιτρίνες, σε γραφεία και σε τράπεζες της πόλης, πνίγοντας μέσα στην αλαζονεία του πλούτου τους την περιφέρεια και τους προλετάριους * τα ποσοστά ανεργίας που στην επαρχία αγγίζουν το 27,2% έναντι του 12,4% σ' όλη την Ιταλία, ξέχωρα από μια ενδημική κατάσταση αβεβαιότητας και περιθωριοποίησης.

Προβλήματα που έχουν επιβάλλει επεμβάσεις σχεδόν έκτακτης ανάγκης σε μια πραγματικότητα εκρηκτική και με μια ανυπόφορη κατάσταση "διάχυτης εγκληματικότητας" και μια πραγματική εισβολή, μια κατάσταση πολιορκίας για να ενισχύσουν τον κοινωνικό έλεγχο και να προσαρμόσουν τη Νάπολη στα δεδομένα των δυτικοευρωπαϊκών μητροπόλεων των πιο αναπτυγμένων και αποτελεσματικών ως προς την καταστολή και την παραγωγή συναίνεσης. Ο συνδυασμός Μπερλουσκόνι-φασιστών σε εθνικό επίπεδο ή η τσόντα της αυτοαποκαλούμενης αριστεράς σε τοπικό επίπεδο δήμων και οι υπάρχοντες διοικητικοί οργανισμοί είναι οι καλύτερες εγγυήσεις τέτοιων αλλαγών και του επαναπροσδιορισμού του ρόλου της Ιταλίας στην Ευρώπη.

Φτώχεια, αλλοτροίωση, περιθωριοποίηση, καθημερινές συνθήκες φαινομενικά τόσο ξένες προς το ιδεώδες της ΕΟΚ, του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, της ομάδας των 7, που όμως δεν είναι περιστασιακές ή άσχετες με τις πολιτικές που σχεδιάζουν κι επιβάλλουν αυτοί οι οργανισμοί.

Η ΕΟΚ πχ. αποφάσισε το κλείσιμο της ITALSIDER στο Μπανιόλι* και την μετατροπή ενός τομέα όπως αυτού της χαλυβουργίας ο οποίος δεν είχε πέραση στην αγορά. Η ΕΟΚ μονιμοποίησε τα κονδύλια για την ανεργία στη Νάπολη με τη δημιουργία επαγγελματικών σεμιναρίων για ένα περιορισμένο αριθμό ανέργων, διαχωρίζοντας έτσι και κατακερματίζοντας τους προλετάριους και τα υποκείμενα που ενώνονται κάτω από μια ανάγκη κοινή.

Η αναδιάρθρωση των παραγωγικών διαδικασιών, η μείωση του ωραρίου εργασίας, η ανεργία, ο πόλεμος, η οικονομική κρίση, αυτά είναι τα θέματα συζήτησης της ομάδας των 7 στη Νάπολη.

Απέναντι σ' αυτή την εξαπάτηση του προλεταριάτου, που διαρκεί αιώνες τώρα, εμείς ενισχύουμε την άρνησή μας να δεχτούμε ένα σύστημα θανάτου, καταστροφής και διάλυσης, όπως είναι το καπιταλιστικό, καθώς και την πεποίθησή μας ότι μπορούμε να βελτιώσουμε τις συνθήκες ζωής μόνο αντιτιθέμενοι σ' αυτό σε κάθε περιοχή, στην συνοικία, στην πόλη, στη χώρα, παρατηρώντας κι ενώνοντας τις δυνάμεις μας μ' όποιον κάνει το ίδιο σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου κινούμενος απ' τις ίδιες αντικειμενικές ανάγκες ή από μια κοινή ανάγκη απελευθέρωσης και αλλαγής.

ΒΙΝΤΕΟ-ΣΥΝΔΕΥΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΝΑΠΟΛΗ 10-6-94

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΕΣ ΚΙ ΟΙ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΗΣ ΚΑΣΜΠΑ
ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΝΑΠΟΛΗΣ

* Προάστιο της Νάπολης

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΑΛΛΑ
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΟΥΣ

Η απόφαση που πήραν οι υπουργοί της ΕΟΚ να κλείσουν τα συν-
νορα στους "εξωκοινοτικούς" αναδεικνύει γι' άλλη μια φορά, με
όλη την την σαφήνεια και την ωμότητα, την φύση του "μονο-
τέλλου ανάπτυξης" που τα λεγόμενα "πολιτισμένα" και "προο-
δευτικά" δυτικά κράτη προσπαθούν να επιβάλλουν αιώνες τώρα
σε εκατομύρια άνδρες και γυναίκες σ' όλο τον κόσμο. Αφού πρώτα
έφτιαξαν τις αυτοκρατορίες τους και τα πλούτη τους εκμεταλ-
λευόμενοι όχι μόνο την εργατική δύναμη των προλετάριων στη
δύση στ' όνομα της "αγοράς" και της "δημοκρατίας" (παντοτινή
εγγύηση των πλούσιων και ισχυρών), αλλά κυρίως λεηλατώντας
τον τεράστιο πλούτο των λαών του Νότου, σήμερα άλλη μια φορά
προσπαθούν να διαφυλάξουν τα πλούτη τους κλείνοντας τα σύ-
νορα. Αρχίζοντας απ' το δουλεμπόριο, με το οποίο άδειασαν ολό-
κληρες ηπειροί από άνδρες, γυναίκες και βρέφη, με τις σφαγές
ολόκληρων πληθυσμών (πχ. των ινδιάνων της Βορείας και κεντρ-
ικής Αμερικής κλπ.) για την κατάκτηση των εδαφών τους απ'
τους κονκισταδόρες και το ευρωπαϊκό εμπόριο, η ανάπτυξη του
καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής έχει επιβάλλει σ' ολόκληρες
χώρες, σχεδόν πάντα με τη βία, καθεστώς πείνας και οικονομι-
κής εξάρτησης. Μετά το τέλος της αποικιοκρατίας (η οποία σή-
μαινε ραβδακρινή εκμετάλλευση όλων των οικονομικών πόρων κι
ανθρωπίνων δυνάμεων προς όφελος των δυτικών οικονομιών) στην
Αφρική και την μ. Ανατολή η συνεχιστική ληστεία των υλών
που διαθέτουν σε αφθονία πραγματοποιείται με την καταδίκη
τους σε πείνα και με τον εκβιασμό των χρεών και της διεθ-
νούς βοήθειας που τους παρέχεται μόνο με αντάλλαγμα την α-
ποδοχή των οικονομικών δομών προς όφελος αποκλειστικά των
δυτικών πολυεθνικών. Υποχρεωμένοι τις περισσότερες φορές με
τη βία (στρατιωτικές δικτατορίες και κυβερνήσεις μαριονέτες
της CIA και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων) να δεχτούν όλα αυτά
εκατομύρια άνδρες και γυναίκες, ιδιαίτερα στις δεκαετίες '60,
'70, είχαν να διαλέξουν μεταξύ του να πεθάνουν απ' την πείνα
ή να φύγουν για να βρουν μια διέξοδο ζωής στην Ευρώπη και
τον υπόλοιπο βορά. Εδώ μετατράπηκαν, σε πάμφθηνη εργατική δύ-
ναμη κι έπρεπε ν' αποδεχτούν τις πλέον εξευτελιστικές συνθή-
κες ζωής κι εργασίας δίχως την στοιχειώδη κοινωνική πρόνοια
ή βοήθεια, αυξάνοντας έτσι τα κέρδη των αφεντικών.
Η λεγόμενη "κρίση" που διέρχεται σήμερα το διεθνές κεφάλαιο
επιβάλλει αναδιαρθρώσεις σ' όλα τα επίπεδα (πολιτικό, οικονομι-
κό, κοινωνικό) και διαμορφώνει, χάρη στις συντονισμένες στρα-
τηγικές των υπερεθνικών οργανισμών-ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα,
Ομάδα των 7, ΕΟΚ κλπ., όλο και πιο ασταθείς κι αβέβαιες συν-
θήκες ζωής για εκατομύρια ανθρώπους: απολύσεις, ελαστικότητα,
ταμείο ανεργίας κλπ. είναι τ' αποτελέσματα των μέτρων που
παίρνουν τ' αφεντικά για να διατηρούν τα κέρδη τους ψηλά.
Ο πόλεμος μεταξύ των φτωχών στον οποίο βρίσκονται αγκιστρω-
μένοι απ' την ιλλυγγιώδη αύξηση της ανεργίας, έχει τα πρώτα
θύματα: όπως πάντα οι πιο αδύναμοι πληρώνουν τη νύφη και
σ' αυτή την περίπτωση είναι οι αδερφοί μετανάστες στους ο-
ποίους κλείνει η πόρτα στη μούρη. Όπως πάντα ο καπιταλισμός
πρώτα χρησιμοποιεί και μετά πετάει ό'τι δεν του χρησιμεύει
άλλο αφού το έχει στραγγίξει σαν λεμονόκουπα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Νάπολη 2/7/94

Οι σύντροφοι και οι
συντρόφισσες της CASBAH

RITMI AFRICANI DAL VIVO CON i **NONGTABA**

DOMENICA 29 OTTOBRE

STUDENTATO OCCUPATO

ore 21.30

CONTRO IL RAZZISMO

Via SEDELE di PORTO N.3

dietro piazza Bors

SOLIDARIETÀ AGLI IMMIGRATI

"Απ' την αγκαλιά του θανάτου σας μιλά ο Mumia Abu Jamal. Μάχομαι ενάντια στην καταδίκη μου, μάχομαι ενάντια στην ποινή του θανάτου, μάχομαι για την ζωή μου και μάχομαι για την δημιουργία μιας επαναστατικής Αμερικής. Είμαι ένας πολιτικός κρατούμενος..."

Στις ΗΠΑ υπογράφηκε η θανατική καταδίκη του Mumia Abu Jamal ο οποίος για 13 χρόνια τώρα βρίσκεται στην αγκαλιά του θανάτου στις αμερικάνικες φυλακές κατηγορούμενος σε μια δίκη-παρωδία για τον θάνατο ενός λευκού αστυνομικού.

Απ' το 1967, σαν μέλος του κόματος των Μαύρων Πανθήρων, έως σήμερα μέσα απ' το MOVE (κίνημα βάσης των αφροαμερικανών), ο M.A. Jamal μάχεται ενάντια στον ρατσισμό, για την αυτοκαθορισμό των λατινοαμερικανών, των πορτορικανών, των μαύρων, των μεξικάνων-τικάνος, που οι ΗΠΑ συνεχίζουν να εγκληματοποιούν και να φυλακίζουν, μαζί με όλους τους βορειοαμερικάνους που αγωνίζονται και στέκονται αλληλέγγυοι σ' αυτούς τους αγώνες.

Μπροστά στην έκρηξη των αντιθέσεων του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής, η απάντηση των αφεντικών της κοινωνίας είναι πάντα η ίδια: η αύξηση της καταστολής. Στην ανάγκη στέγης, σχολείων και εργασίας η απάντηση είναι περισσότερες φυλακές, περισσότεροι αστυνομικοί στο δρόμο, ένας νέος κι αναδιάρθρωμένος στρατός. Το σύστημα της λεγόμενης νομικής δικαιοσύνης φυλακίζει και καταδικάζει όποιον είναι αποκομμένος από κάθε δυνατότητα εξασφάλισης της επιβίωσης του μέσα από μια "νόμιμη" δουλειά.

Στις ΗΠΑ το μέσο για την πραγματοποίηση όλων αυτών είναι ένας αδυσώπητος ρατσισμός κατά των αφροαμερικανών, των λατίνων και των αυτόχθονων της αμερικής, οι οποίοι στην κοινωνική κλίμακα της αμερικάνικης καπιταλιστικής δομής είναι εκείνοι που υπόκεινται στην εκμετάλλευση, στις διακρίσεις και στον αποκλεισμό από τον πλούτο που οι ίδιοι σαν προλετάριοι παράγουν. Στους 2400 καταδικασθέντες σε θάνατο στις αμερικάνικες φυλακές το 41% και πλέον είναι αφροαμερικανοί και πάνω απ' το 68 είναι λατίνοι.

Γι' αυτό η ποινή του θανάτου είναι μια νόμιμη ρατσιστική δολοφονία, η οποία συνεχίζει το έργο της καταστολής που εκτυλίσσεται στους δρόμους, στις φυλακές, απ' την αστυνομία για να "βάξει τους μαύρους στη θέση τους" και να επιβάλλει την παντοδυναμία μιας κυρίαρχης τάξης που θέλει ν' αποφασίζει "ποιος ζει και ποιος πεθαίνει".

N' ΑΚΥΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΜUMIA ABU JAMAL
ΟΛΗ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ
Ο ΜUMIA ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ
Ο ΜUMIA ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ

ΚΑΤΕΙΑΗΜΕΝΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Το να ξανανοίξει μια πολιτική συζήτηση στην ιταλία σχετικά με την ύπαρξη των περίπου 200 φυλακισμένων επαναστατών, συνεπάγεται την ανάληψη της ευθύνης για το ξεκίνημα της χάραξης μιας διαδρομής που θα στοχεύει στην απελευθέρωση. Αυτή η πράξη δεν είναι μικρό πράγμα, ειδικά αν δούμε την παρούσα κατάσταση κατακερματισμού που αντιμετωπίζουν οι αγώνες σήμερα.

Θα πρέπει λοιπόν να γίνει μια θεμελιώδης αρχή η οποία, αφήνοντας στην άκρη τον εθελοντισμό, να μην παίρνει τίποτα πια σαν δεδομένο και να προχωρά στο ν'αντιμετωπίσει σε βάθος μια σειρά από δυσκολίες, προβληματισμούς και όρια, έτσι ώστε να κάνει να επέλθει μια βαθιά διαύγεια, η οποία θα πρέπει να χαρακτηρίζει όλη την συζήτηση και την πρακτική. Είναι αδιανόητο το ότι αυτή η συλλογική διερεύνηση-ανάπτυξη μπορεί να γίνει μόνο μεταξύ συντρόφων πρωταγωνιστών και συντρόφων παρόντων σ'αυτές τις πρωτοβουλίες. Εμείς θεωρούμε ότι πρέπει ν'αποφεύγεται απόλυτα το αρκετά συχνό λάθος να μιλάμε για κάποιους άλλους και πίσω απ'την πλάτη τους! Αυτό συνεπάγεται το ότι πρέπει, αμέσως, να λάβουμε υπόψη το ζήτημα της επικοινωνίας, της απομόνωσης και της συγκεκριμενοποίησης. Συνεπώς είναι σημαντικό να ξεπεραστεί το εμπόδιο της έμμεσης επικοινωνίας με τους φυλακισμένους, αφού δημιουργεί σημαντικούς περιορισμούς στην ανάπτυξη της σχέσης που ο καθένας, πέραν ημών, μπορεί να έχει με φυλακισμένους.

Αυτή η δυσκολία στην επικοινωνία δημιουργήθηκε σκόπιμα απ'το Κράτος και είναι ενδογενής στη δομή της φυλακής, για ν'απομονώσει και ν'απομακρύνει ακόμα περισσότερο, τόσο στο εσωτερικό τους όσο και προς τα έξω, τους συντρόφους που αγωνίζονται. Δεν είναι τυχαίο το ότι αυτές οι δυσκολίες εκλείπουν όταν είναι να "επικοινωνήσουν" εκείνες οι φιγούρες που, έχοντας ξεπουλήσει την ταυτότητά τους, γίνονται φορείς της κοινωνικής ειρήνευσης· αντιθέτως σ'αυτούς δίνεται ευρύ έδαφος και οι απόψεις "τους" διαλαλούνται απ'τα μ.μ.ε.

Το να δημιουργηθεί μια επικοινωνία για μας σημαίνει το να σπάσουμε την απομόνωση ανάμεσα στα κινήματα και τους φυλακισμένους, να μην επιτρέψουμε πλέον να μιλάνε άλλοι γι'αυτούς και να συζητήσουμε από κοινού για τη ζωή μας, για το πώς να πάμε μπροστά τον αγώνα.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΜΕΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ.

Επειδή η σχέση εξωτερικού-εσωτερικού δε μπορεί να είναι μονόπλευρη, είναι εξίσου αναγκαίο το ν'ανοίξει μια συζήτηση μ'όλο τον κόσμο που το επιθυμεί.

Το ότι οι φυλακισμένοι αποτελούν μέρος της Τάξης, αυτό είναι μια πραγματικότητα αντικειμενική, όμως το ζήτημα που τίθεται είναι το πώς αυτοί κάνουν ουσιαστική την ι-διότητα τους αυτή. Η συλλογικότητά μας ζήτησε από τους φυλακισμένους να πουν πώς σκέφτονται οι ίδιοι να συνει-σφέρουν στην υπέρβαση των παρώντων υπαρκτικών ορίων των αυτοοργανωμένων μαζικών κινήματων, πώς αντιλαμβάνονται τη δική τους επέμβαση/συνεισφορά προς την εξασφάλιση μιας ποιοτικής αναβάθμισης της κριτικής (και συνεπώς την αύξηση των αγωνιστών).

Ένα ζήτημα που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι η μαχητι-κότητα που δείχνουν τα αυτοοργανωμένα μαζικά κινήματα μόνο ως προς την επίτευξη των στόχων τους. Είναι σαφές ότι τα κινήματα αυτά δεν ανέπτυξαν μια σε βάθος κριτική στις κοινωνικές, οικονομικές και παραγωγικές σχέσεις· κριτική η οποία θα τα δυνάμωνε και που η έλλειψή της δίνει έδαφος σε αυταπάτες, όπως πχ. ότι μπορούν σ' αυτή την κοινωνία να ικανοποιηθούν οι πραγματικές μας ανάγκες.

Κατά την γνώμη μας, υπάρχει σε πολλούς η τάση ν' αναζητάται ακόμα ένα "κέντρο", μια κεντρική φιγούρα γύρω απ' την ο-ποία θα ξεκινήσει μια πορεία ανασύνθεσης της Τάξης. Ο εργ-γάτης, ο εργαζόμενος στις υπηρεσίες, ο φοιτητής, ο πρόσφυ-γας, το κοινωνικό κέντρο... εν τέλει ακόμα κι οι φυλακι-σμένοι εξυψώνονται από καιρό σε καιρό και καλούνται να παίξουν ένα τέτοιο ρόλο κεντρικότητας· και τούτο γιατί υ-πήρξε κι ακόμα υπάρχει η έλλειψη μιας συγκεκριμένης πα-ρατήρησης των μετασχηματισμών του Κράτους και της οικ-νομίας, των δομών του Κρατικού μηχανισμού και της παρού-σας οικονομικής παραγωγικής δομής. Περιορίζεται στην απλή διαπίστωση της εξαφάνισης κάποιας απ' τις ιστορικές φι-γούρες και περνάει γρήγορα στην σπασμωδική έρευνα τού ποια θα την αντικαταστήσει.

Αυτή η μυωπία εμποδίζει το να γίνει αντιληπτό ότι οι μετασχηματισμοί που έγιναν είχαν ένα καταστροφικό απο-τέλεσμα επάνω στο προλεταριάτο, καθώς επίσης κοινορτο-ποίησαν και συνέτριψαν την κοινωνική σύγκρουση και τού-το αν απ' τη μια ήταν ένας αρνητικός παράγοντας για ορι-σμένες κατευθύνσεις, επειδή άλλαξε τελείως το "πλαίσιο" της κατάστασης μέσα στην οποία διεξαγόταν, από την άλλη καθόρισε επιτυχώς μια νέα κατάσταση διάχυτης και Ταξικής κοινωνικής σύγκρουσης σε κάθε χώρο και δομή του κοινωνι-κού σχηματισμού. Υπήρξε λοιπόν μια αύξηση της σύγκρουσης κι όχι μια ελάττωσή της.

Τι έλειψε λοιπόν και τι λείπει;

Η αύξηση της κοινωνικής σύγκρουσης δεν σημαίνει ότι αυ-τή καθεαυτή είναι ανταγωνιστική κι επαναστατική. Γενικά, αυτά τα χρόνια είδαμε πως γεννήθηκαν ογκώδη κινήματα που άσκησαν δυνατή κριτική στις επιλογές του πολιτικού-κρα-τικού σώματος προς το συμφέρον τους. Αυτή η κριτική είχε και την ικανότητα να τροποποιεί ή να επηρεάζει τότε τότε αυτές τις επιλογές (λειτουργικότητα-ιδιωτικοποίηση-παρα-γωγικότητα), δεν είχε όμως την ικανότητα να τις ξεπεράσει.

Αυτό όχι μόνο επειδή αυτά τα κινήματα είχαν ν' αντιμετω-πίσουν ένα τεράστιο κατασταλτικό-ιδεολογικό μηχανισμό που δημιουργεί συναίνεση και την αποσπά, όσο κυρίως εξαιτίας

της έλλειψης μιας προοπτικής.Μια προοπτική που αναζητάται πολύ συχνά απ'τους συντρόφους στον αφηρημένο θεωρητηκισμό έξω απ'τις καταστάσεις αγώνα των αυτοοργανωμένων μαζικών κινημάτων,έξω απ'τις καταστάσεις αγώνα,από την υλική και καθημερινή ζωή που ζει ο κόσμος.Κι έπειτα έχουν και την αλαζονεια να του τον μεταδιδουν.
Ύστερα απ'όσες διορθώσεις έχουν γίνει σε ανάλογες θεωρίες και αλληλοδιαδέχονται η μια την άλλη,τ'αποτελέσματα είναι ορατά σε όλους.

Επανεκτιμάται λοιπόν η αναγκαιότητα του να δοθεί μια νέα ώθηση και ποιότητα στη μαχητικότητα μας.Για παράδειγμα προσέξαμε ότι εμείς οι ίδιοι είχαμε "βολευτεί" στα επίπεδα της γνώσης-αφομοίωσης που επιτεύχθηκαν στις σχέσεις αγώνα κατά την συσχέτισή μας με τα κινήματα και με άλλες καταστάσεις.Κι αυτό αρχίζοντας ακόμα κι από μια σειρά αιτημάτων που,αν και σκόπευαν να μας εξουσιοδοτήσουν ως προς αυτά, έχουν αντικειμενικά τον χαρακτήρα της αναγνώρισης που δημιουργείται διαμέσου μιας μακρόχρονης παρουσίας στους αγώνες.Η παρουσία των συντρόφων γίνεται πάντα πιο"εμφανής"όσο περισσότερο έκδηλες γίνονται οι κοινωνικές αντιθέσεις και αναζητάται ένας ρόλος εξουσιοδότησης που όποιος επί του παρόντος τον αναλαμβάνει αντανακλά όλο και λιγότερο τις ανάγκες του αγώνα που εκφράζονται απ' τους προλετάριους.Το κυρίως αρνητικό στοιχείο βρίσκεται στο γεγονός ότι δεν είχαμε (όλοι οι σύντροφοι) ακόμα την ικανότητα να βιώσουμε την συνείδηση ότι η εξουσιοδότηση απαντάει αποκλειστικά και μόνο στην δημιουργία ενός πολιτικού σώματος και ότι αυτό δεν αντικαθρεφτίζει ποτέ τις ανάγκες των μαζών.Ο τρόπος τού να βιωθεί αυτή η συνείδηση δε μπορεί να είναι ούτε μια προσπάθεια κατακερματισμού αυτών των κινήματων, ούτε πολύ περισσότερο μια υποκατάσταση του διευθύνοντος πολιτικού σώματος.

Πάνω σ'αυτό το ξεχωριστό και ιδιαίτερο ζήτημα,μπορέσαμε να λάβουμε υπόψη,μεταξύ άλλων,κι ένα κείμενο μερικών φυλακισμένων της πρώην W.A. και διαπιστώσαμε μια ομοιότητα στην αντιμετώπιση του ζητήματος.Είναι αναγκαίο να ξαναβρούμε μια μέθοδο εργασίας που να βάξει σε προνομιούχα θέση τα κινήματα και τις πιο αναγνωρισμένες καταστάσεις αγώνα,αν θέλουμε πραγματικά να κάνουμε να ξεπηδήσει μια κριτική στην εξουσιοδότηση (και την αυτοεξουσιοδότηση) για την συνειδητή δραστηριοποίηση των προλετάρων,για να ξεπηδήσει απ'τους αγώνες όχι μόνο η αυτοοργάνωση κι η αντιπαράθεση,αλλά και μια προοπτική δίχως την οποία τίποτα δε μπορεί να γίνει.

Όπως είπαμε ήδη αυτή η προοπτική δε μπορεί ν'αναζητηθεί έξω απ'τους αγώνες και μακριά απ'τα υποκείμενα που είναι οι άμεσα ενδιαφερόμενοι και (εν δυνάμει) φορείς της.Η καθημερινή λοιπόν μαχητικότητα είναι ένα ζήτημα μεθόδου και σημασίας,ένα καθήκον που στοχεύει στο ν'ανακαλύψει πολλά απ'την πολιτική πραχτική που έλαβε χώρα στους αγώνες του '70,αλλά ξαναβάζοντας επίσης σε συζήτηση το ρόλο της "πρωτοπορείας" πραγματώνει κάτι απ'την ιστορική μνημη το οποίο δε βρωμαει ταριχευση.

Πριν απο καιρό σχηματίσαμε την πρόταση του Κοινωνικού

Μισθού και της Πραγματικής Ενοτητας. Σ' αυτή την κατεύθυνση αναπτύξαμε την αγωνιστικότητά μας ακόμα περισσότερο και οι καταστάσεις στις οποίες κινούμαστε πιστοποιούν την αναγκαιότητα ανάπτυξης μιας ενοποιητικής πορείας που θα υπερβαίνει τα όρια των τακτικών συμμαχιών ανάμεσα στα διάφορα κινήματα ή κοινωνικούς αγώνες. Όλο και πιο πολύ ωριμάζει η συνείδηση της ανασύνθεσης της πολιτικο-θεωρητικής κριτικής στο εσωτερικό μιας διαδρομής αγώνα που καθορίζει εδώ και τώρα τα σημεία (ενδιάμεσους στόχους) μιας διαδρομής του μαζικού αγώνα που συγκεκριμνοποιείται με την επιβολή των κατακτήσεων. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι πως αν είναι αλήθεια ότι σ' αυτή την καπιταλιστική κοινωνία δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν οι πραγματικές ανάγκες του προλεταριάτου, δεν είναι επίσης δυνατόν να μεταθέσουμε τα πάντα σ' ένα φανταστικό "μετά"!

Η επαναστατική πορεία, θεωρούμενη σαν πραγματική κοινωνική χειραφέτηση της Τάξης, είναι μια πορεία που ξεκινά τώρα αμέσως και δεν λήγει σε μια "τάδε" ημερομηνία και αντιστρόφως δεν αρχίζει από μια "τάδε" ημερομηνία κι έπειτα. Για την Τάξη που σήμερα είναι δυνατό κι αναγκαίο ν' απελευθερωθεί απ' την καπιταλιστική κι ιμπεριαλιστική σκλαβιά, αυτό αναδεικνύεται σαν μια πορεία δυνατή και κατακτήσιμη μέσα απ' την επίτευξη των στόχων που τίθενται κάθε φορά, με την ασύλληπτη δύναμη της Τάξης και των εμπνεύσεών της, για να ζήσει μακριά απ' την αθλιότητα (ιδεολογική και υλική) που της έχουν επιβάλλει. Συνεπώς, Κοινωνικός Μισθός και Ενότητα των Αγώνων σημαίνει αντιμετώπιση των προλεταριακών αναγκών με όρους υλικούς και μαζικούς (εργασία, μισθός, μολοκάρισμα των απολύσεων, στέγη, κοινωνικά κέντρα κλπ.). Πραγματική Ενότητα σημαίνει ανασύσταση της Τάξης οριζοντίως. Το ένα εξαρτάται απ' το άλλο και είναι αυτή η διαλεκτική πορεία που διαμορφώνει τον ορίζοντα στον οποίο κινούμαστε. Θίξαμε σκόπιμα μια σειρά από ζητήματα και γιατί αυτά αποτελούν ήδη μέρος μιας συζήτησης-συσχέτισης που έχουμε με κάποιους φυλακισμένους, αλλά κυρίως για να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Δεν θα υπάρξει χώρος για μας ούτε και συσχέτιση με εμάς για όποιον δεν τα αναζητήσει σε συγκεκριμένες προτάσεις. Από την άλλη η πρότασή μας δεν είναι να γίνει η φυλακή το "κέντρο" της συζήτησης και της πρακτικής του κινήματος, αλλά να της δοθεί μια σωστή θέση σαν σημαντικό κι ιδιαίτερο θέμα της παρέμβασής μας.

27/4/92

COLLETTIVO EL PUEBLO

ORA NIHIL 3

Ενας καινούργιος υπέρμαχος κομμάτι

**ROMPERE
L'ISOLAMENTO**

CHIUDERE LE CARCERI SPECIALI

PER LA LIBERAZIONE DEI PRIGIONIERI RIVOLUZIONARI

Collettivo EL PUEBLO
(Via Mazzacane, 18)

TEAOE